

Ciuma dobitoacelor

Ivan Andreievici Krâlov

La o grea boală de vite leul au și hotărât
Ca să adune la sfat fiarele și dobitoace,
Care, neavând ce face,
Debile și istovite, cum au putut s-au târât
Și cu umilință mare pe lâng-a lor împărat
Toate s-au înșirat;
Apoi cu luare-aminte către el ochii holbând,
Și cu gurile căscate, cu urechile trăgând,
Îl aștepta să grăiască;
Iar el începu așa porunca sa să rostească:
„Să știți, amatorilor mele,
Că cerul urgisit este de-a noastre păcate grele,
Și atunci ne va ierta
Când acel ce dintre noi fiind mai mult vinovat
Chiar de bunăvoia sa
Va primi să-l jertfim cerului neîndurat;
Și pe lâng-această pârgă plecată și cucerită,
Unind și a noastră rugă fierbinte și umilită,
Poate să se îmblânzească,
Ciuma din noi să gonească.
Au doar voi, fraților mei, nu știți mai bine
Și decât mine
Că acei ce pentru alții de voia lor se jertfesc
C-a lor nume preamărit de istorici se vestesc?
Așadar, să hotărâm,
Ca fieștecă din noi să-și mărturisească,
Fără să mințescă
Și fără să ne sfim,
Cele de voie și fără de voie păcate făcute,
Măcar cât de multe.
Eu din partea mea vă spun că mă știu puțin greșit,
Căci degeaba și fără de vină multe oi am spârcuit!
Ah, și câteodată – dar cine-i fără de păcat!
Și pe cioban l-am mâncat.
Deci eu ca un păcătos mă supun să mă jertfiți,
Dar ca să știți,
Cine va fi mai greșit și pe acela să-l jertfim,
Mai întâi și voi ca mine dreptul să mărturișiți,
Și atunci o așa pârgă pe dreptate hărăzită
Cu priință și plăcere în cer va fi primită.”
„O, bunule împărate, strigă vulpea-nșelătoare,
Mâncând bieteles oite,
Zici că ai păcătuț dintr-o bunătare mare,

Dar eu mă jur pe credință
Că n-au trebuit să cruți, nici milă a ți se face
De-așa proaste dobitoace,
Căci stăpânul ce voiește la așa mișei să placă
Sau este bun peste samă, sau vrea onor să le facă.
Cu acestea ce zic eu îndrăznesc a socoti
Că toți ce se numesc fiare cu mine se vor uni.
Iar ce ai spus de ciobani, noi te rugăm cu o gură,
Acestui soi fără' de coadă, ce merge drept și-ngâmfat,
Tot pe obiceiul tău, să le dai învățătură,
Căci ei cutează să zică că nouă îi împărat."
Așa vulpea au grăit,
Iar leul s-au cam zâmbit...
Și vicleana au scăpat,
Nespuind nimic de sine.
Celelalte dobitoace strigă: „Vulpea zice bine!”
Și ca să se lingusească,
Către leu au strigat toate: „Împăratul să trăiască!
El este fără' de păcat,
El este drept împărat!”
Deci după leu, ursul, tigrul și lupul mărturisi
Păcatele câte au vrut, hotărând a se spăsi,
Însă de-acelea mai crunte
N-au vrut să mărturisească,
Care deși erau știute,
Dar nici una dintre fiare nu cuteza să crâcnească.
Așadar, cele cu cângi, cu colți mari și ascuțiți,
Tot așa s-au îndreptat,
Nu numai că n-au păcat,
Dar că pot să fie numite
De sante.
Atunci și neghiobul bou să aibă rând au cerut,
Zicând: „Și eu
Sunt greșit, căci într-o iarnă de demult
Stăpânul mă hrănea rău;
Deci dracul m-au îndemnat
Să săvârșesc un păcat.
Și negăsind nicăierea mâncare, cât de puțin,
Din stogul popei o dată apucăi cu gura fân...”
Abia au zis el aceasta, și s-au stârnit vuiet mare,
Strigă urșii, tigrii, lupii cu glasuri îngrozitoare:
„Iată hoțul și poznașul ce au mâncat fân străin,
Apoi de mirat nu este dacă cerul cu mânie
Pentru a lui fărdelege ne-au trimis ciumă și chin.
Deci ca să îmblânzească o așa dreaptă urgie
Pe dânsul să-l facem jertfă pentru ale lui greșele,
Ca să nu-nvățăm și noi de a lui năravuri rele...”
Și unindu-se la sfat,

Toți pe bou l-au osândit
Și în tavă l-au trântit,
Măcar că fără' să-l mai frigă, ei de crud l-au ospătat.
Întocmai și între oameni acel slab și umilit,
De-au greșit cât de puțin, este rău și osândit;
Și dacă acei puternici fac vederat vreo greșeală,
Pentru care cu dreptate de Domnul se pedepsesc,
Cel slab zic c-au fost sminteală,
Și pe el îl osândesc.